

Hybrida regimer: Den Tredje Vågens Gissel

- Fallstudie Malaysia

Hiwa Kasem
Stefan Kollind

Abstract

Varför sker det inte en fullständig demokratisering i fallet Malaysia? Samuel Huntington skrev i sin klassiska bok *The Third Wave* om att de då auktoritära staterna skulle gå igenom en kollektiv förändring och bli liberala demokratier. Denna tes visade sig vara felaktig. Det visade sig istället att demokratiseringsprocessen inte är en rak process och att många stater stannar halvvägs och blir så kallade hybrida regimer. Uppsatsen kommer att behandla en viss typ av hybrid regim; försöka reda ut problematiken kring den terminologiska diskussionen av ämnet samt applicera detta på fallet Malaysia.

Nyckelord: Demokratisering, Hybrid Regim, Freedom House, Malaysia

Innehållsförteckning

1 Inledning.....	5
1.1 Problemfält	6
1.2 Syfte.....	6
1.3 Preciserade Frågeställningar	7
1.4 Teori, metod och material.....	7
1.5 Avgränsning.....	8
1.6 Disposition.....	8
2 Terminologi	9
2.1 Demokrati	9
2.2 ”Hybrida regimer”	10
2.3 Freedom House.....	12
2.4 Terminologisk kritik	13
3 Historisk Bakgrund - Malaysia.....	14
3.1 Perioden 1946-1957.....	14
3.2 Perioden 1957-1969.....	16
3.3 Perioden 1970-1997.....	17
4 Analys.....	18
4.1 Eliternas roll.....	19
4.1.1 Fas I	19
4.1.2 Fas II	19
4.1.3 Fas III.....	20
4.1.4 Transformerings	20
4.2 Eliterna och folkets roll – Malaysia.....	21
4.2.1 Etablerandet av en etnisk politik.....	21
4.2.2 Från självständigheten till ett undantagstillstånd.....	22
4.2.3 NEP och framåt.....	23

5 Avslutning.....	24
6 Litteraturlista.....	26
Bilaga 1.....	28

1 Inledning

Den tredje vågen av demokratisering startade i Portugal, i april 1975, och inom de nästkommande femton åren övergick inte mindre än 30 stater i Europa, Asien och Latin Amerika till att bli demokratier. (Huntington 1991:21) Transformeringsen av nästan hälften av dessa stater skedde när eliterna vid makten gick i täten för att införa demokrati. (Huntington 1991:113–114) Tittar man på prognoserna för vilka länder som skulle bli demokratier så var det en hel del länder som förbisågs. (Brownlee 2007:19–21) Perioden efter den tredje vågen var intensiv med militärregimers fall i Latinamerika samt det östra blockets fall som medförde såväl demokratisering som återfall i auktoritarism, exempelvis i fallet Ryssland och staterna i Centralasien (Azerbajdzjan, Kazakstan, Uzbekistan etcetera). (Brownlee 2007:22, Diamond 2002:30) Detta är något som hålls med av Levitsky & Way som menar att många auktoritära regimer har överlevt den tredje vågen och att och i de fall där de föll i vissa fall ersattes av en annan form av icke-demokratiskt styre. (Levitsky & Way 2002:63-4) I Asien så förblev de två stormakterna Kina och Indien, auktoritär respektive demokratisk. Stater som Indonesien och Sydkorea tog det långa steget till demokrati medan autokraterna fortsatte att styra i merparten av staterna i Sydostasien. (Brownlee 2007:22).

Transformeringsen har alltså även gått åt motsatt håll på så sätt att ”nya” sorters auktoritära regimer som inte passade in i det klassiska konceptet av enpartisystem, militär eller diktatur uppkom. (Schedler, 2002:36) Perioden efter kalla kriget har sett tillväxten av politiskt ”hybrida regimer” som kombinerar demokratiskt styre med auktoritärt. Längre har forskare som Samuel Huntington behandlat dessa regimer som ofullständiga eller demokratier i transiton, men faktum är att många av dessa stater varken har rört sig åt det demokratiska eller det auktoritära hållet (Levitsky - Way 2002:51) utan är i det som Larry Diamond kallar en ”politisk gråzon”, (Diamond 2002:23) en position som Geddes menar att vissa av regimerna vill befinna sig i. (Geddes 1999:2) Dessa nya former tillåter val och andra partiers medverkande men bryter samtidigt mot grundläggande demokratiska normer på ett så allvarligt och systematiskt sätt att de inte kan klassas som demokratier, men samtidigt inte heller som diktaturer då de inte använder sig av regelbundet förtryck. Användandet av regelbundna val fungerar som ett sätt att få legitimitet och behaga såväl interna som externa aktörer,

samtidigt som ett noggrant kontrollerande av val ger möjligheter att effektivt stärka greppet om makten. (Schedler 2002:36–37)

Det är viktigt att vi tidigt klargör skillnaden mellan en totalitär och en auktoritär regim för att undvika missförstånd. Det förstnämnda är en enpartistat som oftast är ledd av en person med förfogande över en säkerhetspolis med oinskränkta möjligheter till kontroll, makt- och våldsutövning. Regimen har oftast en utvecklad ideologi med en bild av det ideala samhället som den totalitära rörelsen anförtrott sig att förverkliga samt att regimen penetrerar och har kontroll över masskommunikation och nästan alla sociala och ekonomiska organisationer. En auktoritär regim å andra sidan styrs av en individ eller en liten grupp av ledare med ett svagt eller icke-existerande parti. Det existerar ingen massmobilisering och ingen ideologi, även om det kan finnas en ”mentalitet”. Regimen har dock ingen plan på att omvandla samhället. Slutligen finns det en begränsad eller ingen ansvarskännande politisk pluralism. (Huntington 1991:12–13)

1.1 Problemfält

Huntington (1991) skrev i sin klassiska bok *The Third Wave* om att de då auktoritära staterna skulle gå igenom en kollektiv förändring och bli liberala demokratier. Denna tes visade sig vara felaktig då merparten av dessa stater inte blev de liberala demokratierna som Huntington trodde. Det visade sig istället att demokratiseringsprocessen inte är en rak process utan att många stater förblev auktoritära medan andra blev ett mellanting, en så kallad hybrid regim. Det är denna problematik som vi kommer att bygga vår uppsats kring, och då med hjälp av en fallstudie av Malaysia.

1.2 Syfte

Syftet är inte att diskutera huruvida den tredje vågen är över eller om det sker en omvändning¹ liknande de två första demokrativågorna. Syftet är istället att belysa problematiken med stater som inte är demokratier eller autokratier utan är fast någonstans i mitten. Som Thomas Carother (2002) diskuterar så byggde många länder sin policy och biståndspolitik på att stater som gick ifrån auktoritarism var i en demokratisk transition. I mitten av 1990-talet så ansågs inte mindre än 100 länder vara i transition. Vi kommer i fallstudien diskutera varför det inte har skett en fullständig

---

¹ Se Larry Diamond 1996

demokratisering i Malaysia, även om vår huvudsakliga fokus kommer att ligga på hybridproblematiken.

Anledningen till valet av Malaysia är för att landet faller inom ramen för definitionen av en så kallad hybrid regim.

Trots det att fria val har ägt rum i landet sedan självständigheten så klassas landet som en hybrid regim. Enligt Levitsky och Way (2002) så har samtliga av de fyra viktiga områdena för demokrati kränkts, nämligen; valarenan, den legislativa, den juridiska och den mediala arenan.

1.3 Preciserade Frågeställningar

Vi har nu redogjort för vår uppsats problemformulering och syfte och tänkte nu gå vidare med de frågeställningar som kommer att försöka förklara varför Malaysia är i sitt hybrida tillstånd.

1. Vad innebär begreppet hybrid regim?
2. Vilken roll har eliten spelat för landets statsskick?
3. Vilken roll har den folkliga opinionen spelat för landets statsskick?
4. Är demokratiskt styre möjligt i landet under nuvarande kontext?

1.4 Teori, metod och material

Vår teori bygger på en artikel av Thomas Carother, där han menar att alla stater som är i ”mitten”, men inte i transiton, är där av en anledning. Alla vägar från auktoritarism leder inte till demokrati som Huntington påstod och syftet med denna uppsats är dels att bekräfta transitons-paradigmets felaktighet. Vi kommer att använda oss av en kvalitativ metod (Teorell 2007:264–266) genom att bearbeta sekundära material i form av böcker och artiklar. I litteraturen om Malaysia har vi framförallt använt oss av Harold Crouch och Jason Brownlee, samt ett antal artiklar. Material om demokrati och hybrida regimer kommer från Samuel Huntingtons *The Third Wave* samt en del artiklar av namnkunniga forskare som Larry Diamond, Carother och Andreas Schedler.

Analysnivån på studien kommer att utgå från makro- och mikronivå och i och med att vi använder oss av en kvalitativ studie så kommer vi att ha en möjlighet att spåra

orsaksmekanismerna bakom aktörernas motiv och agerande, en så kallad processpåring (Teorell 2007:247–261).

1.5 Avgränsning

Vi kommer först och främst att ha en avgränsning vad gäller vilken period som ska tas upp. Vi har valt att fokusera på åren mellan 1946-1997. Anledningen till att vi börjar 1946 är att just det året är det som kolonialmakten Storbritannien började avkolonisera och att detta var den period som förberedelserna för landets självständighet startade. Vad gäller valet av år 1997 är att det året präglades av en stor ekonomisk kris, den så kallade Asienkrisen. Vi är medvetna om att såväl politiska som ekonomiska kriser kan leda till demokratisering, men det kan även stärka auktoritära regimer exempelvis Tyskland efter 1918. (Slater 2009:214–215) Även om vi anser att perioden är viktig så kräver detta att vi använder oss av ekonomiska demokratiteorier liknande de av Acemughlu & Robinson (2006) som menar att demokratier föredras av fattiga då de vill motverka klyftorna. Anledningen till att uppsatsen endast ska täcka perioden fram till 1997 är för att vi anser att vi behöver ytterligare en teori, vilket inte är möjligt dels på grund av tidsbrist och begränsat uppsatsutrymme.

1.6 Disposition

Uppsatsens huvudtext har delats upp i tre delar, den första delen behandlar demokratitermen. Vad är demokrati och vad krävs för att demokrati ska uppstå är frågor som diskuteras. Kapitlet fortsätter sedan med att diskutera hybrida regimer och definitionen av terminologin. Där diskuteras även typologiska skillnader mellan demokratiska, hybrida och auktoritära regimer. Efter detta kommer en beskrivning av den undersökning som Freedom House årligen genomför och hur den går till. Detta görs då en stor del av det material som har forskats fram kring klassificeringen av hybrida regimer baseras just på Freedom House undersökning. Kapitlet avslutas med en terminologisk kritik mot hela hybridkonceptet.

Kapitel 3 diskuterar fallet Malaysia, där vi i tre underkapitel täcker landets moderna historia, mellan åren 1946-1997.

Det sista kapitlet som berör huvudtexten är en analys av eliternas samt folkets roll i skapandet av den hybrida regimen Malaysia. Vi börjar med att diskutera eliternas roll,

där underrubrikerna motsvarar de perioder som diskuterades i föregående kapitel, fast nu i tre olika faser. Vi diskuterar även vad som krävs för en eventuell demokratisk transformering av en hybrid regim. Kapitlet avslutas sedan med att diskutera hur interaktionen mellan eliterna och folket påverkar regimens policy. Avslutningsvis binds materialet samman i en avslutande diskussion.

2 Terminologi

Här diskuteras de termer som kommer att vara grunden för arbetet. Så som demokrati och hybrid regim.

2.1 Demokrati

Larry Diamond (2002) diskuterar att demokrati är ett svårhanterligt begrepp². Vad är konceptet demokrati egentligen? Huntington menar att ett land klassas som demokrati om landets mäktigaste kollektiva beslutstagare är valda genom fria, rättvisa och återkommande val, där kandidaterna öppet kan tävla för röster och där i princip alla vuxna tillåts rösta. Därefter krävs det att även civila och politiska rättigheter som yttrandefrihet, tryckfrihet och mötesfrihet, som är nödvändiga för politiska debatter och genomförandet av valkampanjer, existerar. (1991:7) Även om vi håller med om denna definition så instämmer vi även med andra forskare, som Andreas Schedler (2002), som menar att hela demokratikonceptet har varit för nära knutet till val och att detta har utnyttjats och blivit ett instrument för auktoritära regimer. Ibland kan valfusk vara synligt men i andra fall kan det ske på ett komplicerat och osynligt sätt, vilket försvårar valövervakarnas jobb. (2002:36–39) Valfusk är en viktig anledning i argumentationen för behovet av andra grundläggande demokratiska normer, då även om val är viktiga och nödvändiga så är de i sig inte tillräckliga för att garantera att kunna klassificera landet som en demokrati. Schedler myntade begreppet ”The Chain of Democratic Choice” som följer Robert Dahls (1971) demokratiska ideal. Han skissar upp sju villkor som måste existera om regelbundna val ska uppfylla kravet på ett effektivt demokratiskt val³. Schedlers syfte med kedjan är att göra skillnad på stater som genom att de har val uppfyller de grundläggande kraven på demokrati men inte är helt demokratiska. Han menar att de inte helt har lyckats att institutionalisera vitala demokratiska idéer såsom

---

² Se Larry Diamond 2002

³ Se bilaga 1

rättstatsprincipen, politiskt ansvar, byråkratisk integritet och offentlig överläggning i syfte att minska statens makt och på auktoritära regimer som enbart har val. (2002:37, 40-41) Vi tycker att villkoren är viktiga då det ger en klar avgränsning mellan en demokratisk och en icke-demokratisk regim, även om vi är lite osäkra på Schedlers argument när han påstår att hela kedjan bryts ifall en del av kedjan gör detta. Författarens diskussion brister i och med att han inte förklarar mer i detalj exempelvis hur många som ska berövas sina rättigheter för att kedjan ska brytas. Är verkligen alla delar av kedjan likvärdig?

Egentligen så krävs det att personer i regeringen och oppositionen tillsammans driver fram demokrati för att detta skall ske. Är grupperna för demokrati inom oppositionen men inte inom regimen så är demokratiseringsprocessen beroende av händelser som underminerar regimen och medför att oppositionen kommer till makten. Om demokratiseringsgrupper dominerar inom regimen men inte i oppositionen så riskerar försöken till demokratisering att hotas av oroligheter som kan komma att kulminera i en statskupp (Huntington 1991:123)

2.2 "Hybrida regimer"

Vi kommer i vårt arbete att fokusera på en typ av hybrid regim, "competitive authoritarianism" (CA)⁴. I sådana regimer används de demokratiska institutionerna som medel för att få och utöva politisk makt. Ämbetsinnehavarna i dessa regimer bryter mot reglerna i sådan omfattning att de inte uppfyller de grundläggande kraven för demokrati. Författarna menar att CA inte bör ses som en försvagad form av demokrati utan istället som en försvagad form av auktoritarism. (Levisky & Way 2002:52)

Det är viktigt att diskutera skillnaden på en CA, en demokrati och en fullständigt auktoritär regim. Enligt Levitsky & Way uppfyller demokratier fyra grundläggande kriterier som till en viss del sammanfaller med den tidigare diskussionen om demokratiseringstermen. Dessa är att 1) befattningshavare och legislatur är valda genom öppna, fria och rättvisa val 2) i princip alla myndiga har rösträtt 3) politiska och civila rättigheter (inklusive pressfrihet, yttrandefrihet och demonstrationsfrihet) är skyddade.

---

⁴ Anledningen till valet av competitive authoritarianism är för att begreppet faller in i mitten av Freedom House skalan 1-7. Se Larry Diamond (2002)

4)⁵ de folkvalda har makten och är inte kontrollerade av militära ledare, ekonomiska grupper eller landägare. Dessa fyra kriterier bryts sällan av demokratiska regimer medan CA regimer regelbundet bryter mot dem. Detta skapar en obalans på den politiska spelplan som regimen och oppositionen möts på. Regimen kan dock inte ses som fullständigt auktoritär då det demokratiska styret inte manipuleras öppet, genom att exempelvis förbjuda oppositionen, utan snarare sker genom mutor, kooptering och diskreta former av förföljelse eller politiska fängslanden. Oppositionen kan utgöra ett verkligt hot i CA, vilket inte är fallet i en fullständigt auktoritär regim. (Levitsky & Way 2002:53-4, Morlino 2009:280) En annan skillnad med en auktoritär regim är att under en CA-regim så finns det fyra demokratiska arenor där oppositionen kan tävla mot regimen: nämligen valarenan, den legislativa, den juridiska och den mediala arenan. (Levitsky & Way 2002:53)

Levitsky & Way föredrar termen CA framför andra då de menar att man genom användandet av termer som semi-demokrati, semi-auktoritär och Freedom House "partly free" tenderar man att släta över viktiga skillnader mellan dessa olika typer av regimer. Levitsky & Way tar upp exemplen Lettland, El Salvador och Ukraina som på 1990-talet klassades som "partly free". Lettland fick denna klassificering för att de bröt mot medborgerliga rättigheter för de med rysk härstamning och El Salvador för dess omfattande brott mot de mänskliga rättigheterna, samt avsaknaden av civil kontroll över militären. Ukraina som uppfyllde de rättigheter som de ovanstående länderna bröt mot, bröt istället mot de civila rättigheterna samt att de i återkommande fall manipulerat den demokratiska processen. Problemet med att ge dessa stater samma stämpel är att de auktoritära och demokratiska dragen skiljer sig åt och kan ha viktiga konsekvenser för exempelvis de ekonomiska prestationerna, uppfyllandet av mänskliga rättigheter och landets möjligheter att bli demokratiskt. (2002:52) Detta stämmer in på Hadenius och Teorells (2007) påstående om att tidigare studier har antagit att alla icke-demokratiska stater ställs inför likadana hinder inför demokratisering. (2007:143) Vi är medvetna om att de tre ovan nämnda staterna inte kan klassas som fullständiga icke-demokratier men att en typologi av regimer inom ramen för endast Freedom House tre skalor är

---

⁵ Se även Morlino (2009:280)

problematiskt. En viktig not är att det även finns olika typer av hybrida regimer, som baseras på Freedom House, även om författarna använder olika begrepp för dessa.⁶

En auktoritär regim kan samexistera, på obestämd tid, med demokratiska institutioner, så länge dess övergrepp inte får för stor uppmärksamhet eller att de inte ställer in eller påverkar val öppet och utan anledning. Möjligheten finns att komma undan med olika former av oegentligheter, såsom mutning eller att minska oppositionens chanser till framgång, utan att provocera fram massprotester eller internationell kritik. Kombinationen av auktoritärt styre och demokratiska institutioner kan dock skapa instabilitet då institutionerna ger oppositionen en möjlighet att utmana regimen. Denna kombination skapar problem för ämbetsinnehavarna som kan tvingas trycka ner oppositionen, vilket kan leda till en såväl inhemsk som internationell legitimitetskris. Om de å andra sidan skulle tillåta demokratisk tävlan så riskerar de att tappa makten och de tvingas att välja mellan att antingen riskera internationell isolering och inhemska oroligheter eller att ge efter och riskera att tappa makten. Det är här det tredje alternativet kommer in, att vänta ut stormen, vilket är något som regimen i Malaysia har gjort vid flera tillfällen. En intressant aspekt är att en succession inte garanterar demokratisering även om det skapar en möjlighet. Däremot menar Levitsky & Way att närheten till väst ökar chanserna för en demokratisering. (2002:58–60)

2.3 Freedom House

Som nämnts tidigare så är forskarnas resultat till en stor del baserad på Freedom House utvärderingar. En utvärdering av stater utifrån individers erfarenhet som ges ut årligen sker inom ramen för två breda kategorier, politiska rättigheter och medborgerliga rättigheter, och baseras på deklARATIONEN om de mänskliga rättigheterna. Undersökningen innefattar 192 länder och fjorton utvalda territorier. Politiska rättigheter handlar om att människor ska få delta fritt i den politiska processen, genom rätten att rösta, kunna konkurrera för offentligt ämbete och att välja representanter med avgörande påverkan på offentlig policy och ett ansvar gentemot de som valt dem. Medborgliga rättigheter består av yttrandefrihet och religionsfrihet, rättsäkerhet och personlig autonomi utan inblandning från staten. Varje land och territorium tilldelas en

---

⁶ Se exempelvis Diamond (2002:31–32) och Morlino (2009:283–284)

numerisk bedömning mellan 1 och 7 där 1 indikerar den högsta graden av frihet och 7 indikerar den lägsta.

Undersökningen bedömer som sagt frihet och rättigheter utifrån individens perspektiv och värderar inte regeringar eller deras prestation i sig. Slutligen sker bedömningen genom en checklista av frågor, 10 politiska rättigheter (delad i tre kategorier) samt 15 medborgerliga rättigheter. Varje punkt motsvarar betyg på 1 till 7. Länderna med 1.0 till 2.5 anses fria, 3.0 till 5.0 anses delvis fria och slutligen 5.5 till 7.0 är icke fria. Att ett land anses fritt innebär inte att den anses ha perfekt frihet, utan det innebär att landet är fri jämfört med andra länder. (Freedom House 2005)

2.4 Terminologisk kritik

Problemet med Levisky & Way och Diamonds klassificering är att de olika kategorierna antas skilja sig åt enbart genom en dimension, nämligen konkurrenskraften (Hadenius & Teorell 2007:144-5) Ett neutralare begrepp enligt Hadenius & Teorell är ”begränsad multiparti-regim”. För tydlighetens skull så vill vi skilja begreppet från enpartiregim, där endast ett parti är tillåtet medan man i en multipartiregim tillåter deltagande från de flesta partier, även om valen i sig knappast är fria och rättvisa. (Hadenius & Teorell 147-8) Annars kan det tros att skillnaden mellan vårt fall Malaysia och exempelvis Saudiarabien är att det förstnämnda har val medan det sistnämnda inte har det, vilket skulle vara missvisande då det är enorma skillnader mellan dessa två fall. (Diamond 2002) Dock håller vi inte med kritiken då Levisky & Ways definition visar en klar avgränsning mot både fullständiga autokratier och demokratier.

En välbefogad kritik mot demokratiforskare är att de bör vara försiktigare med definitioner och användandet av nya koncept. Problemet som vi har stött på och som diskuteras av Collier & Levitsky är att nya definitioner introduceras så fort som något avvikande hittas (Collier & Levitsky 1997:432,445, 451) vilket i slutändan endast förvirrar diskussionen och fragmenterar kunskap. (Brownlee 2007:27)

3 Historisk Bakgrund - Malaysia

Området som Malaysia utgör har en kolonial bakgrund sedan sent 1700-tal. Sedan dess fram till landets självständighet 1957 så har det haft ett brittiskt styre, med undantag för några år av japansk ockupation i slutet av andra världskriget.

Fokusen i denna historiska genomgång kommer att ligga på de anledningar till att landet inte utvecklats till en liberal demokrati, men inte heller hamnat under militärstyre som Huntingtons totalitära diktatur. Ett exempel på en sådan är grannlandet Burma/Myanmar. Fokusen i vår analys kommer sedan att kretsa kring de fyra områden utefter vilka Levitsky och Way väljer att definiera en demokrati.

3.1 Perioden 1946-1957

Malaya (känd som Malaysia efter 1963⁷) grundades 1946 av britterna tänkt som en federation bestående i nio stater. Samtida med bildandet av Malaysia tog britterna den så kallade *Internal Security Act* (ISA) i bruk, vilken behölls aktiv till strax efter självständigheten. Malayas ISA liknade många andra staters undantagstillstånd och innebar att den sittande statsbildningen hade en möjlighet att arresterade de individer som ansågs utgöra ett hot mot rikets säkerhet. Anledningen till att britterna implementerade ISA var en rädsla för kommunistiska och nationalistiska rörelser och intressen. (Crouch 1996:13) Vid självständigheten kom ISA att skrivas in i landets konstitution.

Som en föreberedelse inför ett självständiggörande av landet började britterna rekrytera administrativ personal till den protektoriskt styrda stadsledningen. Detta gjordes främst bland den etniskt malajiska aristokratin, men även kineser och indier utbildades småskaligt i engelska språket och västerländskt statsstyre. Anledningen till att fokus låg på den malajiska aristokratin var att britterna ansåg att malajerna var de rättmätiga ägarna till landet (Crouch 1996:16-7) då kineser och indier importerats i stor utsträckning för industri och handel. Som ett resultat av detta fann man den huvudsakliga delen av den malajiska befolkningen på landsbygden, jobbandes inom jordbrukssektorn, medan icke-malajiska kineser och indier främst var bosatta i urbana miljöer. (Crouch 1996:15-6) En följd av detta blev en kraftig överrepresentation av framför allt kinesiskt drivna affärer och dagligvarubutiker i städer. Kinesisk kultur präglade därför också naturligt den urbana miljön. (Crouch 1996:17-19) Ett medvetet

---

⁷ Brownlee 2007:93

val från brittiskt håll var att hålla de olika etniciteterna så åtskilda som möjligt, just för att undvika en assimilering av klasser tvärkulturellt, och på så vis hålla arbetskraften billig. (Weiss 2005:63)

Kampen om Malaysias framtid skedde mellan åtminstone fyra politiska intressegrupper. En av parterna var britterna som hade aspirationer att behålla en viss kontroll över mineral- och gummiressurser på halvön. Ett rivaliserande intresse fanns hos de malajiska arvtagarna till den brittiska administrationen, som fruktade att de skulle förlora politisk makt gentemot den icke-malajiska gruppen, och därför drev en kampanj för medborgarnas medvetenhet om den planerade brittiska exploateringen av landet, för att resa ett brett folkligt motstånd. (Brownlee 2007:57) Den tredje parten var den brittiskt ledda *the Malay Union* som försökte mobilisera folket till fördel för en liberal demokrati och lika rättigheter för såväl alla malajer som den invandrade kinesiska och indiska arbetskraften. Till en början så lyckades mobiliseringen bra men det fanns också krafter som kände sig hotade och fruktade att de privilegier som de etniska malajerna hade skulle försvinna vid en liberalisering av det politiska systemet. Den fjärde parten kom att representera de flesta etniska malajer. Dessa var lantbrukare medan framför allt de etniska kineserna var stadsbor, med jobb inom handelssektorn, och de fruktade att landet skulle styras av kinesiska intressen och att etniska malajer skulle hamna i underläge. UMNO, som stod för skyddet av de malajiska fördelarna, gick segrande ur striden om folkviljan och satte på så vis agendan för vilken spelplan landets framtida politik skulle utspela sig på. (Brownlee 2007:58–59, Weiss 2005:77, Crouch 1996:164–5)

UMNO bildades redan 1946 av Dato Onn och var som sagt det ledande partiet vid den maktöverföring som självständigheten innebar. UMNOs utformning däremot stod inte klar till en början utan präglades av en kamp om makten som pågick inom partiet. På ena sidan stod Malaysias, vid självständigheten, första partiledare Tunku Abdul Rahman och på den andra Onn. Skillnaden mellan de båda var främst att Rahman utnyttjade missämja och nationalism hos malajerna medan Onn sökte en mer inkluderande inriktning för partiet. Onn sökte sig till en bredare multietnisk krets och valde att omfamna en mer liberal demokratisk metod som skulle ge lika möjligheter att konkurrera på den politiska arenan åtminstone för alla etniska grupper. Alltså i samma linje som *the Malay Union*. Vinnaren i valet blev Rahman och på så sätt formades

agendan till det exkluderande politiska system som finns idag. (Brownlee 2007:56-7) Den brittiska planen för landet var i motsats till resultatet att Malaya vid självständigheten skulle bli en federation bestående av nio delstater med lika rättigheter för alla, oavsett födelseort eller etniskt arv. (Crouch 1996:16-7)

3.2 Perioden 1957-1969

Den demografiska situationen vid Malaysias självständighet var en jämn balans mellan den etniskt malajiska gruppen och de två stora icke-malajiska grupperna; indier och kineser. (Crouch 2006:14-5) Den malajiska halvan bestod av en i stort sett homogen grupp, där samma språk, religion och kulturella seder brukades samt där de allra flesta levde av jordbruk.

Bakgrunden till de stora partitioner etniska kineser och indier härleddes, som sagt, till briterernas påtagliga behov av billig och bra arbetskraft för produktionssektorn och gruvindustrin. (Weiss 2005:63) Vändpunkten i den demografiska jämvikten kom 1963 när Singapore, Sabah och Sarawak inträdde i federationen. Tillsammans stod de tre för ett jämlikt antal malajer och icke-malajer, men med Singapore kom en starkt drivande urban kinesisk opinion och med denna ett parti som radikalt gick emot de allmänna strömningarna. Partiet kallades *People's Action Party* (PAP) och dess tankegångar levde vidare, fast i mindre skala, även efter att Singapore uteslutits ur federationen, redan två år efter dess inträde. Singapores exkluderande var ett första steg att aktivt rubba balansen mellan malajer och icke-malajer. (Crouch 1996:22)

Redan innan självständigheten så bildades en allians mellan UMNO och det, i dåvarande federationsstater, ledande kinesiska partiet *Malaysian Chinese Association* (MCA) och sedan även med det ledande indiska *Malaysian Indian Congress* (MIC). Denna trepartiallians har suttit vid makten fram till slutet av den period vi i denna uppsats behandlar, och har under denna tid haft en två tredjedels majoritet med undantag för åren kring 1969-70, vilket vi återkommer till senare i texten. Denna majoritet har inneburit att alliansen har haft makten att ändra konstitutionen efter egen vilja. Den tidiga politiken avspeglade, från UMNOs sida, strategier för att utmanövrera det ultranationalistiska islamistiska partiet *Pan-Malaysian Islamic Party* (PAS) och därför hade den också stark fokus på fördelar för den malajiska befolkningen. (Crouch 1996:17) Emedan UMNO fokuserade på utmanövring av oppositionen så togs MCAs

och MICs tid huvudsakligen upp av att försvara sina respektive folkgruppers rättigheter från inskränkning av det dominerande allianspartiet. (Crouch 1996:19) Anledningen till att ett sådant samarbete kunde fortsätta, trots ett konstant förnekande av det som MCA och MIC fanns till för att försvara, beror på en mentalitet om att icke-malajiska rättigheter skulle försämrats ännu mer ifall de båda partierna inte var i allians med UMNO. Relationen mellan UMNO, MCA och MIC låste det politiska läget i Malaysia då den kvarhöll en stark majoritet av väljarna och på så sätt gav UMNO nästan oinskränkta möjligheter att sätta policy efter eget tycke. Eftersom MCA och MIC fokuserade sina energier på att hålla kvar i de icke-malajiska rättigheter som fanns så lämnades dessutom kampen för nya icke-malajiska rättigheter till en spridd grupp av mindre partier.

Ytterligare en vändpunkt i Malaysisk historia kom i maj 1969 då upplopp utbröt på flera håll i landet. Det var etniska malajer som under valvakan till 1969 års val stod för själva upploppet. Anledningen var en föreställning om att icke-malajerna, och framför allt kineserna, hade det bättre ställt än malajerna. De officiella siffrorna var nästan 200 döda, varav cirka 75 procent kineser och 10-15 procent malajer, medan de verkliga siffrorna antas vara högre. Upploppet resulterade i att ett undantagstillstånd deklarerades i enlighet med *the Internal Security Act (ISA)*. Detta skedde omedelbart och ledde, inför valet, dels till att parlamentet upplöstes. (Crouch 1996:24)

3.3 Perioden 1970-1997

Efter upploppet följde ett par händelserika år. Reformen och program förändrade den civila kartan, men alltid med positiv fokus på malajerna, och lagar och förordningar skapades för att ytterligare stärka regeringens makt och möjligheter. Som en följd utav upploppen presenterade statsledningen *the New Economic Policy (NEP)* 1971. Det officiella uttalandet om NEP gav en bild av programmet som en väg till att dels utrota fattigdom och dels förbättra jobsituationen. Stor vikt lades vid att programmet skulle påverka hela samhället och förbättra förhållandena oavsett etnisk bakgrund och att en stor del av målet var att utrota det likhetstecken man kunde finna mellan etnicitet och ekonomisk situation. Programmet, som sträckte sig över två decennier, hade som mål att fattigdomsgränsen skulle reduceras från 50 procent till 20 procent. Det man inte talade lika högt om, men som var en bakomliggande tanke med reformen, var att det mesta

arbetet skulle ske på den malajdominerade landsbygden. Där var tanken att fattigdomsgränsen skulle reduceras från 59 procent till 23 procent. (Crouch 1996:24)

Ett annat resultat av 1969 års upplopp är den så kallade *Sedition Act* som skapades med motivationen att undanhålla ”känsliga” politiska frågor från den offentliga debatten. (Crouch 1996:30). I praktiken så innebar det istället en möjlighet för staten att välja vad som inte skulle kunna behandlas av pressen. (Crouch 1996:79)

I mitten på 1970-talet bildades *Barisan Nasional* (BN), eller *the national front*, som egentligen var en expanderingsallians av UMNOs tidigare allians som bara innefattat MCA och MIC. Den nya alliansen var en inkludering av såväl icke-malajiska som malajiska partier, med den gemensamma faktorn att partierna var splittrade längs kommunala gränser, till skillnad från UMNO. I praktiken blev det samma typ av politiska försäkring som UMNO använt sig av vid självständigheten då den första alliansen formades och innebar alltså ingen möjlighet för de andra partierna att bättre göra sin röst hörd. 1995 bestod BN av 14 partier. Liksom den forna alliansen lyckades BN behålla en 2/3 majoritet och möjligheten att förändra konstitutionen efter eget tycke. (Crouch 1996:33,69)

Slutligen så bör man nämna den turbulens som varit inom partiet, där den riktiga maktkampen tagit plats. Störst motsättningar har det varit mellan slutet på 1980-talet och slutet av 1990-talet, även om splittringarna inte, under den tidsperiod vi behandlar, orsakat någon påverkan på exempelvis UMNO-alliansernas 2/3 majoritet. (Brownlee 2007:123,139–40,143,152ff, Chin & Chin-Huat 2009:73, Case 2001:35)

4 Analys

1989 års revolutioner och de folkliga upproren i Indonesien, Libanon, Ukraina med flera visar på krafter som kan störta auktoritära regimer genom mobilisering av tusentals demonstranter. Upproren lyckas dock inte alltid utan har slagits ner av de auktoritära regimerna i Burma, Kina och Iran med flera.

Även om sociala krafter lägger grunden för demokrati och är en viktig mekanism så är de inte ensamma. Dan Slater menar att en demokratisk mobilisering är mest sannolik att inträffa och lyckas om stöd finns hos autonoma kommunala eliter⁸. Faktum är att även

---

⁸ Används som benämning på de ledande figurerna inom nationalistiska eller religiösa rörelser

om en folklig mobilisering lyckas störta diktaturen så innebär det inte per automatik att demokratiska protester leder till att en hållbar demokrati skapas. (2009:204-7). Vidare är det svårt att exakt förklara varför ett land blir demokratiskt. Bara för att viljan finns hos ett folk så innebär detta inte att ett land blir demokratiskt under auktoritärt styre. Folken i de forna sovjetstaterna, i Östeuropa, hade i decennier längtat efter frihet innan de slutligen fick det 1989. (Huntington 1991:44–45)

4.1 Eliternas roll

Brownlee menar att det är eliterna som har störst inverkan på vilken väg ett land tar i fråga om ekonomisk och politisk utveckling. Han menar att ett land genomgår olika faser som är avgörande för landets utveckling och vilken typ av politik som i framtiden kommer att präglade landet.

4.1.1 Fas I

Sättet genom vilket *competitive authoritarian regimes* uppnår en politisk stabilitet är genom att ha ett i grunden stabilt parti, i kontrast till diktaturer, som hjälpmedel för att skapa koalitioner och förtrycka oppositionen. De icke-demokratiska systemen med längst livslängd, som exempelvis Egypten, Malaysia, Singapore har överlevt genom en robust koalition med starka institutioner som skapar politisk makt och långsiktig säkerhet. Eliternas sammanhållning inom systemet möjliggör kontroll över valen och oppositionen. Den robusta koalitionen går igenom olika faser. Den första är regimens utformning, i Malaysias fall mellan åren 1946-1957. Det är under denna period som olika fraktioner tävlar om makten och sätter upp spelreglerna samt att det avgörs vilka politiska aktörer som i framtiden kommer att ha en schism. Denna period kan uppstå genom en statskupp eller revolution eller som med vår fallstudie under en situation där förhandlingar om självständighet och avkolonisering sker. Konflikter inom samhället kan skapas samtidigt som ledarna försöker bygga institutioner där de kan mobilisera och sammanfoga sina anhängare. Detta är en viktig period då det resulterar till att partiet antingen stärks, försvagas eller upplöses helt. (Brownlee 2007:32–34)

4.1.2 Fas II

Den andra fasen handlar om att hålla val där den styrande eliten antingen tar med eller förtrycker politiska rivaler, samtidigt som de försöker marginalisera oppositionen

genom att de får konkurrera under ofördelaktiga förhållanden. Trots detta är inte oppositionen alltid helt ofarlig i och med att konkurrensen sker inom starka institutioner som byggdes redan under den första fasen. I de fall när det sker en splittring inom ledarskapet så tenderar utbrytarna att ha en svag organisation med djupa klyftor inom partiet som slutligen leder till en upplösning, valförlust eller fångsling av oppositionen. Genom att det styrande partiet håller ihop eliterna så skapas förutsättningar för ett långsiktigt politiskt styre. Man kan säga att systemet gynnar fortsatt stabilitet för dem med ett starkt parti och skapar fragmentering för dem med ett svagt parti. (Brownlee 2007:32–37)

4.1.3 Fas III

Efter att eliterna kommit till makten så är de snabba med att skapa politiska koalitioner för att utöka sin makt. De framgångsrikaste personerna får en plats i kabinetten, militären eller inom ett inhemskt repressivt organ. De som inte får en hög post försäkras om att de kommer att få chansen vid ett senare tillfälle och på så sätt undviks oftast interna konflikter. Att utmanövrera potentiella konflikter är en mycket viktig faktor för systemets överlevnad. Organisationen kan begränsa medlemmarnas ambitioner samtidigt som det är viktigt att den inte hindrar medlemmarnas individuella mål i allt för stor utsträckning. Medlemmarna är i sin tur även medvetna om att en splittring inte gynnar någons långsiktiga intressen och undviker därför om möjligt konflikter. Det är därför osannolikt att de väljer att till exempel riskera en förlust av sina privilegier och politiska ställning genom uteslutning eller genom partiets avtagande makt. En konflikt kan dock ske om en möjlighet att utmana sina rivaler uppkommer eller om elitaktörens position är hotad. (Brownlee 2007:38–39)

4.1.4 Transformerings

En transformering sker inte genom de som suttit vid makten under en lång tid, utan genom att reformister ersätter dessa ”stillastående” ledare. (Huntington 1991:130) Det gäller även att ersätta topparna inom regeringen, militären och partiets byråkrati med reformvänliga personer för att en transformering ska lyckas. Reformisterna behöver alltså stöd från exempelvis ledare inom landets militär som backar upp deras sak, för att sedan långsamt försöka göra sig oberoende från detta stöd. Det gäller även att få med

oppositionen, då de expanderar den politiska arenan och attraherar nya grupper. (Huntington 1991:138–41)

4.2 Eliterna och folkets roll – Malaysia

Här följer en diskussion om eliterna och folkets roller och hur de påverkar varandra. Vi vill visa att eliternas beteende inte är en isolerad kraft utan påverkas i hög grad av folkets intressen.

4.2.1 Etablerandet av en etnisk politik

De politiska intressen som tävlade om makten vid Malayas självständighet var dels pro-brittiska⁹, pro-malaysiska¹⁰, pro-malajiska¹¹ och rent maktpolitiska intressen bland den malajiska eliten¹². Även då det dominerande intresset var pro-malajiskt så fanns det begränsade valmöjligheter vad gällde politiska partier, då alla politiker tillhörde eliten som var influerad av britterna.

Det brittiskledda projektet att transformera federationen Malaya till *the Malay Union*¹³ skapade en rädsla bland den malajiska gruppen att de skulle förlora sin särställning och att den kinesiska gruppen skulle få samma rättigheter. Detta, förstärkt av kinesernas starka ekonomiska ställning, ledde till skapandet av UMNO. (Brownlee 2007:57-9) Ett återkommande tema, för att legitimera sitt styre, är att eliten har varit tvungna att använda demokratisk retorik samt påstå att deras styre verkligen är demokratiskt, eller skulle bli det i framtiden efter att ha tagit itu med de omedelbara problem som konfronterar samhället. (Huntington, 1991:47)

När UMNO ingick i en allians med det kinesiska MCA och det indiska MIC så kom de muntligt överens om de normer som skulle råda. Överenskommelsen gällde det dominerande språket, religionen och det monarkiska styret som alla skulle kopplas till den väldigt homogena grupp som malajerna utgjorde. (Crouch 1996:155-8) Det kan tänkas ha varit harmlöst vid tidpunkten men det har haft en betydande roll längre fram i Malaysias historia, vilket vi kommer att återkomma till senare.

---

⁹ En fortsatt kontroll över annat landets resurser.

¹⁰ Lika rättigheter oavsett etnisk bakgrund.

¹¹ Fortsatta fördelar för malajer i förhållande till icke-malajer.

¹² Makthunger hos den politiska administrationen.

¹³ Se punkt 3.1, stycke 3

Förutom maktspelet mellan de elitiska grupperna så fanns också en stark influens på gräsrotsnivå bland väljarna. Vad gäller de allra flesta icke-malajer så ansåg dessa att Malaysia var deras hemland, med få eller inga band till fäderneslandet. Malajer i regel ansåg sig däremot ha starkare rättigheter i Malaysia. I det icke-malajiska lägret ställdes då frågan varför emigrerade indonesier ska ha större rättigheter än etniska kineser eller indier. De tankegångar om ett "malaysians Malaysia" som PAP införde under Singapores inträde i federation levde kvar hos den icke-malajiska opinionen, tankar om ett Malaysia där alla var inkluderade. Från 1970 och framåt gjordes reformer som exempelvis tvingade skolor att använda det malajiska språket och även införande av sharialagar i begränsad utsträckning. Vid tidpunkten för självständighet, när bestämmandet av en statsreligion och ett officiellt språk infördes, så påverkades dock inte de etniska icke-malajerna. Som institutionellt språk och språk för högre utbildning behölls engelskan och de icke-malajiska gruppernas egna språk samt skolor med undervisning på hemspråk fick finnas kvar. (Crouch 1996:156–8,168)

4.2.2 Från självständigheten till ett undantagstillstånd

Perioden har generellt präglats av att regeringsoppositionen, olika intresseorganisationer och massmedia påverkade regimen genom ett ifrågasättande av denna. Detta visade sig under valet 1969 då koalitionen förlorade en stor del av sitt stöd. Det var den malajiska eliten inom UMNO som styrde de allra viktigaste institutionerna och var starkt knutna till byråkratin, militär- och polisväsende och domstolsväsendet. Trots detta så monopoliserade man inte makten, utan istället ansågs det vara lättare att kontrollera Malaysia med en bred multietnisk koalition och tilldelade därför diverse positioner till icke-malajer, även då de var en fortsatt minoritet i statsapparaten. (Brownlee 2007:29)

Den malajdominerade eliten var inte främmande för att ta till auktoritära medel för att hålla sig kvar vid makten. Trots att valen i sig var fria och konkurrenskraftiga så användes regeringsmaskineriet för att frammana befolkningsstöd på odemokratisk väg. Exempel på detta är införandet av *the Sedition Act*. Redan sedan tidigare styrdes merparten av massmedia direkt, eller indirekt, av regimen. Andra organisationer som fackföreningar, studentorganisationer och andra sociala grupper som ansågs gynna oppositionen motarbetades. (Brownlee 2007:30-1) UMNO var särskilt skickliga på att strategiskt ge stöd till exempelvis ekonomiskt starka personer i utbyte mot deras stöd av regeringen. Att stödja UMNO kunde även gynna vanliga medborgare som lättare fick

arbete, taxilicens, byggtillstånd med mera. Genom att ha nätverk över hela landet så kunde partiet till viss del övervaka vilka som var lojala respektive illojala. (Brownlee 2007:38–40)

Ytterligare sätt för UMNO att säkra sin makt var exempelvis federationsinträdet för Sabah, Sarawak och Singapore, där Sabah och Sarawak gavs fler platser i parlamentet än Singapore i förhållande till regionernas befolkningsmängd. Tanken bakom detta låg i att de Öst-Malaysiska delstaterna dominerades av lantbrukande malajer, UMNOs största väljarkrets, medan befolkningen i Singapore dominerades av etniska kineser. (Crouch 1996:50)

Det genomgående temat för UMNOs politik har dels varit att bevaka sin väljarkrets och göra sig av med oppositionen på mer eller mindre uppenbara sätt. Dels har de också haft som fokus att tillfredsställa den väljarkrets som fick dem valda, alltså söka förbättra situationen för malajerna, men samtidigt undvika att stöta sig och skapa missnöje i andra kretsar och kunna behålla den multietniska koalitionen. (Brownlee, 2007:93)

Några tydliga kulturella förändringar som skett i landet är knutet till religiös diskriminering. Dels så har den statstyrda radion, som har monopol på sändningar, tillåtit regelbundna Islamiska sändningar men endast tillåtit till exempel kristna sändningar vid speciella högtider. Vidare så har det varit enkelt att få byggtillstånd för moskéer medan byggandet av en kyrka eller ett tempel har varit praktiskt taget omöjligt. (Crouch 1996:169) Kulturell diskriminering av den här typen, knuten till etnicitet, är något som återkommit snarare som regel än undantag framför allt från 1970-talet.

Trots regimen ambitioner att stärka malajernas ställning och kultur så fanns ett starkt missnöje bland dem. En majoritet av malajerna ansåg att regimen var oförmögen att stärka malajiska symboler, vilket resulterade i ett upplopp 1969 som tog livet av nästan 200 människor, enligt officiella källor, varav en majoritet var kineser. (Crouch 1996:156) Resultatet blev ett kaotiskt val, att undantagstillstånd utlystes och att regeringen utförde reformer i enlighet med upploppsmakarnas önskemål.

4.2.3 NEP och framåt

Den malajiska eliten ansåg att landet inte kunde uppnå kommunal harmoni ifall de ekonomiska klyftorna inte reducerades. Liksom tidigare nämnt så gick de ut med att en ekonomisk förbättring skulle ske genomgående, oavsett etnicitet, men att NEP, som

programmet kallades, i praktiken endast var riktad till de malajiska fattiga och till att överföra en större del av ägandet till malajer istället för utländska investerare. (Crouch 1996:24–6,237)

NEP följdes av en kulturell policy baserad på den malajiska traditionen. Det malajiska språket började bli alltmer dominant och fortsatte att ersätta engelskan inom olika områden. Den malajiska kulturen glorifierades och tog allt mer plats i samhället och Islam fortsatte att mer och mer identifieras med den Malaysiska staten. Även om de tamilska och kinesiska kulturerna inte försvann helt så blev de i många fall bortträngda av den malajiska. (Crouch 1996: 160-73, 238-240)

5 Avslutning

Begreppet hybrid regim är mer komplext än vad man kan tro vid första anblick. Många författare behandlar ämnet men det är få som verkligen tar hänsyn till dess komplexitet. Trots att det finns en gemensam grund som författarna kan använda sig av, nämligen Freedom House-skalan, så lyckas de inte alltid med att förklara vad som definierar en hybrid regim. Det räcker inte med att säga att det är ett mellanting mellan demokrati och diktatur, då det finns många olika typer av hybrida regimer. Vi menar att det i diskussionen om demokratisering bör finnas i åtanke att det existerar stater som befinner sig i gråzonen och att gråzonen kan skilja sig åt från fall till fall. Fortsättningsvis så är diktatur och fullständig demokrati två extrema punkter på skalan medan hybrida regimer egentligen utgör den klart största biten. Trots att Freedom House-skalan används av merparten av författarna kring hybridproblematiken så anser vi att det i många fall saknas ett kritiskt förhållningssätt till skalan likt Levitsky och Ways. Som tidigare nämnt så finns det ett problem i att ge staterna samma stämpel trots att de auktoritära och demokratiska dragen skiljer sig åt och kan ha olika och viktiga konsekvenser för exempelvis de ekonomiska prestationerna, mänskliga rättigheter samt ländernas möjligheter att bli demokratiska. Vi menar inte att man skall låta bli att använda Freedom House utan endast att denna kritik bör följa med och genomsyra diskussionen istället för att lysa med sin frånvaro.

Vad gäller auktoritära regimer tenderar de, liksom Slater säger, att ha stora fördelar över oppositionen genom tvångsmedel och välbetald makt. Framför allt då de styr över statsapparaten med dess armé, polis och finanser. Oppositionen kan i vissa fall ha

fördelen att ha en symbolisk makt men några andra resurser som kan jämföras med regimen existerar oftast inte. Detta är dock inte fallet med Malaysias opposition, som inte har haft merparten av det folkliga stödet. För att förstå varför oppositionen haft så lite makt krävs det att man går tillbaka i historien. Redan när Malaysias självständighet började planeras 1946 så lyssnade UMNO på majoritetens önskemål och ingen har kunnat konkurrera om den rollen. På så sätt så var det den malajiska befolkningen som satte agendan för landets utformning och den rasdiskriminerande politik som underblåsts i allt högre grad och med liberalare attityd med tidens lopp. En intressant aspekt är att folket, trots att de fick sin vilja igenom, ändå krävde mer av regeringen till den grad att upploppet bröt ut 1969. Detta resulterade i att NEP implementerades samtidigt som regimen, i sin rädsla att förlora makten, blev allt mer auktoritär.

Vad gäller en demokratisering av Malaysia så har landet, genom historien, snarare gett uttryck för att bli mer auktoritärt och framför allt mer etniskt diskriminerande, som en följd av den malajiska befolknings önskemål. Vad man dock kan se, i exempelvis Chin & Chin-Huat artikel om 2008 års val, är dels att UMNO och deras allierade har förlorat sin 2/3 majoritet och dels att de partier som har expanderat mest är pro-demokratiska på ett sådant sätt att de förespråkar lika rättigheter hos såväl malajiska som icke-malajiska grupper.

6 Litteraturlista

Böcker

- Acemoglu, Daron – Robinson. James. A. 2006. *Economic origins of dictatorship and democracy*. Cambridge; New York: Cambridge University Press.
- Brownlee, Jason. 2007. *Authoritarianism in an age of democratization*. Cambridge: Cambridge University Press
- Crouch, Harold. 1996. *Government and society in Malaysia*. Ithaca, N.Y.: Cornell University Press
- Dahl, Robert. 1971. *Polyarchy: participation and opposition*. New Haven: Yale University Press.
- Huntington, Samuel P. 1991. *The third wave: democratization in the late twentieth century*. Norman: University of Oklahoma Press
- Teorell, Jan & Svensson, Torsten. 2007. *Att fråga och att svara: samhällsvetenskaplig metod*. 1. uppl. Stockholm: Liber

Artiklar

- Case, William “Malaysia’s resilient pseudo democracy” i *Journal of Democracy* Vol. 12, No. 1 January 2001 s. 43-57.
- Carothers, Thomas “The end of the transition paradigm” i *Journal of Democracy* Vol. 13, No. 1 January 2002 s. 5-21.
- Chin, James & Chin-Huat Wong. “Malaysia’s electoral upheaval” i *Journal of Democracy* Vol 20, No 3 juli 2009 s.71-85.
- Collier, David & Levitsky, Steven “Democracy with Adjectives: Conceptual Innovation in Comparative Research” i *World Politics*, Vol. 49, No. 3 Apr., 1997, s. 430-451.
- Diamond, Larry. “Is the third wave over?” i *Journal of Democracy* Volume 7, Number 3 Juli 1996 s. 20-37.
- Diamond, Larry. “Thinking about hybrid regimes” i *Journal of Democracy* Volume 13, Number 2 April 2002 s. 22-35.
- Geddes, Barbara. “What do we know about democratization after twenty years?” i *Annual Review. Political Science* 1999. Vol. 2 No.1 s. 115-144.
- Hadenius, Axel and Teorell, Jan. “Pathways from authoritarianism” i *Journal of Democracy* Volume 18, Number 1 January 2007, s. 143-156.
- Levitsky, Steven & Way, Lucan. “The rise of competitive authoritarianism” i *Journal of Democracy* Vol. 13, No. 2 April 2002 s. 51-65.
- Morlino, Leonardo. “Are there hybrid regimes? Or are they just an optical illusion?” i *European Political Science Review* 2009, Vol. 1 No. 2, s. 273–296.
- Schedler, Andreas.”The menu of manipulation” i *Journal of Democracy* Volume 13, Number 2 April 2002 s. 36-50.

- Slater, Dan. "Revolutions, Crackdowns, and Quiescence: Communal Elites and Democratic Mobilization in Southeast Asia" i American Journal of Sociology Volume 115 Number 1 July 2009 s.203–54.
- Weiss, Meredith. "Prickly ambivalence: State, society and semi democracy in Malaysia" i Commonwealth & Comparative Politics, Vol.43, No.1, March 2005, s.61–81.

Internet

- Freedom House 2005. *Methodology* (6.1.2010.)
<http://www.freedomhouse.org/template.cfm?page=35&year=2005>

Bilagor

Bilaga 1

TABLE I—THE CHAIN OF DEMOCRATIC CHOICE

	DIMENSIONS OF CHOICE	NORMATIVE PREMISES OF DEMOCRATIC CHOICE	STRATEGIES OF NORM VIOLATION
1	The object of choice	<i>Empowerment</i> : Democratic elections involve the delegation of decision-making authority.	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Reserved positions</i>: limiting the scope of elective offices • <i>Reserved domains</i>: limiting the jurisdiction of elective offices
2	The range of choice	<i>Freedom of supply</i> : Citizens must be free to form, join, and support conflicting parties, candidates, and policies.	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Exclusion of opposition forces</i>: restricting access to the electoral arena • <i>Fragmentation of opposition forces</i>: disorganizing electoral dissidence
3	The formation of preferences	<i>Freedom of demand</i> : Citizens must be able to learn about available alternatives through access to alternative sources of information.	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Repression</i>: restricting political and civil liberties • <i>Unfairness</i>: restricting access to media and money
4	The agents of choice	<i>Inclusion</i> : Democracy assigns equal rights of participation to all full members of the political community.	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Formal disenfranchisement</i>: legal suffrage restrictions • <i>Informal disenfranchisement</i>: practical suffrage restrictions
5	The expression of preferences	<i>Insulation</i> : Citizens must be free to express their electoral preferences.	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Coercion</i>: voter intimidation • <i>Corruption</i>: vote buying
6	The aggregation of preferences	<i>Integrity</i> : One person, one vote. The democratic ideal of equality demands weighting votes equally.	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Electoral fraud</i>: "redistributive" election management • <i>Institutional bias</i>: "redistributive" electoral rules
7	The consequences of choice	<i>Irreversibility</i> : Elections without consequences do not qualify as democratic.	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Tutelage</i>: preventing elected officers from exercising their constitutional powers • <i>Reversal</i>: preventing victors from taking office, or elected officers from concluding their constitutional terms

Från Schedler 2002 s.39